

Balthasar Waitz

A MAGYAR BARÁT

Georg már másfelé is megpróbálta ezt a dolgot a feleségével. A tévéből szedte.

Jobban mondva a barátja tanulta el a tévéből, a magyaroktól.

Gusztai jó barátja Georgnak.

Ennek a Gusztinak és az ő történetének hál' istennek vajmi kevés köze van Georg feleségéhez és az ő álmaihoz, de ennek ellenére elmesélhető.

Gusztai voltaképpen egy munkanélküli diplomás kohómérnök. Most pedig vezetőoktató. Így van ez mifelénk.

Régebb Gusztai fűtést, vízszerezést és vécét is javított, feketén. A munkásnegyed tömbházaiban. Az emberek bolondultak érte. Olyan fajta volt. Szilvapálinkával, házi tojáslikőrrel kínálgatták. Sőt, még ebédre is meg-meghívták, s ilyenkor rákérdeztek, nős-e.

A mi mérnök urunk – így nevezték.

Gusztai pedig csak mosolygott. Ez még akkoriban volt, amikor az első válási kérelmet benyújtotta. Igen, akkoriban még taxisként dolgozott. De nem sokáig. Akkoriban nem igazán szerették a taxisokat. Ezek a sofőrök! Akkoriban meghatározatlan időre vehetett ki fizetetlen szabadságot.

Most vezetőoktató. Egy intellektuel kinézetű vezetőoktató.

Vezetőoktató, hát az mégis micsoda? Tulajdonképpen nem is igazi foglalkozás. A vezetőoktató léha ember. Gusztai kollégái között van egy életunt ügynök, no meg két, még mindig funkcióban levő előnyugdíjas. Ezt az egészet együgyű óvodának tartják, hajdanán ugyanis a román katonaságnál dolgoztak. Armata Română! – sóhajtoznak. – Fogalmatok sincs! – Uniformisuk immár túl szűk lett nekik. S válluk is beesett. És még egy tanár is van, akit mindig ócska ünneplőruhában látni, s aki többre tartja magát, mint ami.

– Tanár vagyok – szokta mondogatni, mire az emberek kinevetik.

Ilyenkor mindig mérges lesz. Egyetemet végzett fizikatanár, csak-hogy ezt akár fel is dughatja valahová. Mégis mit akar ez az ember? A másik meg úgyszintén.

Egy valamikori pincérnő is, ismeretlen okokból, a vezetőoktatók között van. Ajka élénkpirosan virít, s mindig úgy kicsípi magát, mintha legalábbis esküvőre készülne. Kurvának néz ki, tényleg, de mégsem az. A kollégák inkább hátulról szeretik bámulni. Vicceket mondanak róla, amiért tavaly nyáron Bécsbe utazott és a gyönyörű Burgenlandba. Turistaként. Aztán Grácban egy román gyökerekkel rendelkező barátnője egy bizonyos Orawetz doktort ajánlott neki melegen.

- Első osztályú - mondta a barátnő. - Egyébként meg egy vad fiatal.

Így operáltatta meg magát Orawetz doktorral. Hogy mijét? Hát a fenekét. Istenem, csaknem a fenekét! A feneke most másmilyen. Valahogy más, vadiúj. Made in Ausztria. Az összes spórolt pénze ráment. Most újra az idős édesanyjánál lakik, kint Győrödön.

A délelőtti műszakban az állami filharmónia egyik zenésznője is szokott órát tartani. Ő csak fél napig vezetőoktató. Amikor tanít, a csellóját, ezt a szörnyű siránkozó hangszert is magával viszi, abban a fekete varázsdobozban, a csomagtartóban.

- Kézcsókom, nővérkém, hol a koporsód? - köszöntik a kollégák vigyorogva.

Nem, a kolléganőkkel Guszti elvből nem kezd ki. De alkalomadtán egy-egy tanulólánnyal annál inkább. Ez hozzátartozik. A magas sarkú cipős nőket előnyben részesíti. Ki tudja, miért.

Minden nő életében bár egyszer közelebbi kapcsolatba szeretne kerülni a vezetőoktatójával - állítja.

Az ilyen flörtölést hol próbavezetésnek, hol éjszakai vezetésnek nevezi. Guszti művészien kezeli az autót, tele érzelemmel, mint hajdanán az automobillal bántak. A nőkről pedig tisztán műszaki formulákban beszél, ahogy az autókat szokták jellemezni, és így tovább.

- Ha valaki vezetőoktató, nem is lehet másként - vélekedik. - Mármint autóban, a kormánynál. Olyankor az ember a nőkre gondol. És ha az ember túl hosszú ideig van együtt egy nővel, akkor az autókra gondol. Ez végül is természetes.

Hülye duma, de ő mégsem szokott illetlenül viselkedni. Soha. Első osztályú vezetőoktató. Akinek valóban intellektuel-kinézete lenne, ha nem lógná mindig az a fogpiszkáló a szája sarkában. Sportosnak tartja. Így van ez mifelénk.

Georg nem tudja, miben rejlik Guszti titka, hogy annyira vonzódnak hozzá a nők. Talán az arcában. Mert olyan arca van. Olyanfajta emberé, akinek saját gondolatai vannak. Egyes nők elpirulnak a láttán. És rögtön azt is megtudják, mi rejlik a fickó slicce mögött.

– Jól jegyezd meg, a férfiaknál mindig az arcra koncentrálnak a nők, az érettebb nők az orra is – mondja Guszti. – Nincs ezen semmi nevetnivaló. És, jól vigyázz: a szájszagra is.

Mekkora egy baromság! – gondolja Georg.

Guszti tehát vidékre jár ezekkel a hölgyekkel, a zöldbe, százsorszépét ültetni.

Georg romantikusnak képzei ezt, a moziban is látni néha ilyesmit. Autója a nagy piros „Iskola” cégtáblával valahol a csalános és a bodzabokrok mögött, a vadászerdőben parkol. Ott, ahol egy rozsdás, felborult táblán ez áll: „Belépni tilos”. Guszti egy ócska Volkswagen Jettát vezet. Lehurbolt autó, de még egészen jól megy. Időnként le-leáll, néha meg felfő a motor. Ilyenkor úgy töfög, mintha náthás lenne. A környék összes autójavítója utálja ezt a kocsit, ózdkodik tőle, mint a pestistől. Egykor citromsárga volt, most kacsatojás-színű. Ezt az egészet a következőképpen kell nézni: a vezetésóra nem vallásóra. A féket sosem szabad a gázpedállal összekeverni. Istenem, csak ezt ne! Guszti az összes menetet elmagyarázza a tanulólányainak, az előremenést meg azt a hülye tolatást is. Mint ismeretes, az első sebesség a legnehezebb. Néha beragad. Az erdő édes akácvirágillatot áraszt. Az autó dökög, a bokrok reszketnek. A dudát tévedésből is meg lehet nyomni. A sündisznók és mókusok nyomtalanul eltűntek. A rémült madarak a levegőben lógnak, mintha odafestették volna őket. Guszti utána még megiszik egy feketét a hölgygel a kocsmában. Az egykori Török Császárbán. A sarokasztalnál, egyedüli vendégekként, két éjszakai vasutas gubbaszt. Napraforgómagot rágsálnak és morcosan kortyolgatják csapolt sörüket. A hölgy szeretne még egy barackízes fánkot. Talán még egy félórányi vezetése lesz az üres elővároson át. Egy extra kör. A Volkswagen az összes létező gödröt elkapja. A hölgy titokzatosan mosolyog a kormánynál. Átmegy piroson. Aztán az a hülye autó megmakacsolja magát, és a következő zöldnél leáll. Majd egy percre lezárja a Széna téri hidat is.

– Elsőbbség? Az meg micsoda? – kérdi kacagva.

Azt a kutyaúrstenit! A régi keleti pályaudvar előtt, abban az alattomos, tyúkseggszerű útkereszteződésben, Guszti a legszívesebben a vezetőoktatók valamelyik kedvenc mondását üvöltené, mint például ezt: *Figyelj, te, a francba!*, no de inkább hagyja megtörténni. S közben a hölgy combját paskolgatja. A hölgy hajában bogáncs, mint hajcsavaró. Guszti gatyájában hangyák futkosnak.

- Normális ez? - kérdezi Georg.

- Mégis mit akarsz? Hisz mind csinos lányok - feleli Guszti. - Egyikük óvodaigazgató, a másik cégmenedzser. Ez utóbbi naponta négyszáz férfinak ad utasításokat. És még volt egy, talán Elvirának hívták. Kétgyermekes, az egyik fia tizenegyedik osztályos, már-már felnőtt férfi.

- Hát pont ezért kérdem. Normális ez? - ismétli meg Georg a kérdését.

- De hát mi normális, ember? - feleli Guszti. A már-már felnőtt fiús hölgynek még az órákra befizetett pénzét is vissza akartam adni. De ez már nem tetszett neki. Valósággal megsértődött. Mintha csak egy vadidegen férfi ki akarta volna használni. Szentimentális csalónak, kurafinak, szar sofőrnek nevezett. Aztán elmúlt neki, és még egyszer megcsináltuk. Az autóban. Fel kellett jegyeznem a telefonszámát. Ha nem hívom fel, mondta mosolyogva fenyegetően, elfut otthonról vagy gyorsvonat alá veti magát. Még meg is harapott. Itt, a nyakamon - mondja Guszti, s azzal kigombolja az ingét.

Ezt követően, bizonyos idő elteltével, Guszti minden nő tanítványát Enikőnek nevezi.

Igaz, senkinek semmi köze hozzá, de azért mégsem hívhatnak minden hölgyet Enikőnek, morfondírozik Georg. Ezt az Enikő nevet minden biztonnyal a magyar tévéből szedte. A kettes csatornáról.

Gusztinak, az ő magyar barátjának mindig kéznél vannak efféle hasznos és radikális tanácsok a mindennapi élethez, egyenesen Magyarországról. Valahányszor valami újjal előhozakodik, azonnal le is fordítja magyarról. Hol németre, a nagymamája ugyanis, az idős Feketéné, német származású volt, hol románra. Elég viccesen hangzik. Guszti hangsúlyozásképpen meg is toldja őket krákogó hangokkal. Így Georg is megtanul egy-egy szót ebből a nehéz nyelvből. Georg néhány szó után már vigyorog. Aztán második nekifutásra már összejön neki.

- Aha, szóval így értetted - mondja.
- Mégis mit akarsz? - kérdi. - Hisz magyarul másképp hangzik. Magyarul mindenképp jobban hangzik.

- Szervusz, barátom - köszön rá Guszti. - Mi történt?
- Semmi különös - feleli Georg. - Már megint szarban vagyok. Tudod, ez a dolog a feleségemmel...

- Milyen dolog? Milyen szar? Az álmokkal kapcsolatos? Ez az egész egy nagy zagyvaság, akkora hülyeség, mint a nagykönyvben. Menjünk inkább pacallevest enni. Jó sok tejföllel és fokhagymával.

Guszti tehát ezt az egészet a második csatornán, az állami magyar tévén, és nem holmi magánadón leste el. A magyarok sora is nyomorúságos, s ők mégis képesek ilyen dolgokra. Vidám népecske. Aztán kipróbálta ezt Enikőn, majd a romániai feleségén is. - Vigyázz, barátom, mert igencsak kockázatos - mondta utólag bátortalanul. - Természetesen egy férfi számára. Utána úgy érzed magad, mint aki már inni sem tud.

Guszti, ez a seggfej! Valami újat is ki kellene már próbálni. Nem kell mindig régimódinak lenni.

- Figyelj, ha felhagysz ezzel a dologgal - szolt Georg a feleségéhez -, ezekkel az álmokkal, tudod, akkor én is abbahagyom az ivást. Azonnal.

- Mekkora baromság - vélekedett a felesége. - Hisz te semmit sem értesz! Én nem vagyok alkoholista! - S mégis kinek az ötlete volt ez már megint - kérdezte a felesége úgy két órával később.

- Milyen ötlet? Nem mindegy?
- Nem. Egészen biztosan ezé a... Guszti barátodé, ezé a hülyéé, aki úgy szereti az autókat, akár a nőket.

Szenkovics Enikő fordítása

BALTHASAR WAITZ 1950-ben született a Temes megyei Niczkyfalván (Nitzkydorf). Tagja volt az Adam Müller-Guttenbrunn irodalmi körnek, mely a Securitate által 1975-ben megszüntetett Aktionsgruppe Banat tagjaiból alakult. Író, költő, műfordító, újságszerkesztő. A fenti elbeszélés a 2016-os *Menschen und andere Träume (Emberek és egyéb álmok)* című kötetéből való.